

Arrest

nr. 130 957 van 7 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 4 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 augustus 2014.

Gelet op de beschikking van 18 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. GOBERT, die loco advocaat P-J STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen.

Zo gaat hij met zijn verweer dat het hem niet kan verweten worden dat hij vooral het Bengaals machtig is doch desalniettemin wel Urdu begrijpt en het een beetje spreekt, volledig voorbij aan de in de bestreden gedane vaststelling hieromtrent. De taal Urdu maakt immers integraal deel uit van zijn beweerde achtergrond als Bihari. Het feit dat hij het gehoor niet in het Urdu wilde afleggen omdat hij het maar een beetje machtig is, is dan ook uiterst merkwaardig. Daarenboven blijkt dat verzoeker evenmin doorleefd kon vertellen over zijn eigen familiegeschiedenis, hij zeer vaag bleef over de geschiedenis van de Bihari's, hij zeer vaag bleef bij het beschrijven van de situatie in het vluchtelingenkamp terwijl hij bijna heel zijn leven in dat kamp woonde, hij de naam niet correct kon aangeven van de organisatie "SPGCR" en hierover evenmin veel wist over te vertellen hoewel hij vele documenten van deze organisatie voorlegde, en hij slechts één organisatie voor Bihari's kende maar ook deze niet correct kon aangeven ofschoon hij hier ook een document van neerlegde. Verzoeker huidige verweer dat hij wel het sanitair in zijn kamp kon beschrijven, hetgeen wel degelijk een doorleefde indruk geeft en hieruit besluit wel degelijk een Bihari vluchteling te zijn, overtuigt de Raad niet. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij bijna heel zijn leven in dat kamp woonde. Er kan en mag dan ook een meer doorleefde beschrijving verwacht worden dan dat het heel slecht is en dat het niet te beschrijven valt. Dat verzoeker kon aangeven dat er 39 kampen zijn en er enkele kon opsommen, weegt niet op tegen bovenstaande vaststellingen. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat er geen bewijswaarde kan gehecht worden aan de documenten die verzoeker ter ondersteuning van zijn bewering Bihari te zijn, voorlegde. Dit wegens een gebrek aan authenticiteit. Immers, naast spellingsfouten in de identiteitskaart uitgereikt door de "SPGRC" en in de drie originele brieven van de "SPGRC", is de opmaak van deze drie brieven quasi identiek en zijn deze grammaticaal niet in orde.

Ook verzoekers bewering aangeklaagd te zijn in Bangladesh, is ongeloofwaardig. Met zijn verweer in voorliggend verzoekschrift dat hij nooit beweerd heeft vooraanstaand lid te zijn van de BNP en het wel degelijk kan, ongeacht de mate van haar politieke interesse, hij valselijk beschuldigd wordt van moord, gaat hij volledig voorbij aan de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de verdachte in het bezit zou zijn van een 'certified copy' van een vonnis zonder in het bezit te zijn van een certified copy van een 'order sheet'. Ook verzoekers onwetendheid omtrent zijn juridische situatie, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. De totale afwezigheid van substantiële kennis over deze vermeende klacht wijst op een desinteresse in zijn hoofd die niet te rijmen valt met het voorhanden zijn van de door hem beweerde vrees voor vervolging. Daarnaast gaf verzoeker zelfs aan het vonnis dat hij heeft neergelegd, niet eens te hebben bekeken. Van iemand die beweert van moord te zijn beschuldigd en hij omwille hiervan zijn land van herkomst heeft verlaten uit vrees voor zijn leven, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij alle beschikbare informatie over zijn problemen nauwgezet doorneemt.

Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 25 augustus 2014, voert verzoekende partij aan dat er tegenstrijdigheden worden opgemerkt en dat er getwijfeld wordt aan haar etnie als Bihara en dat in de beschikking wordt gesteld dat dit wordt ondermijnd doordat zij slechts beperkt Urdu spreekt, terwijl zij duidelijk heeft verklaard dat dit te wijten is aan het feit dat zij altijd in het vluchtelingenkamp verbleef en met haar ouders Bangla sprak.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat het feit dat zij slechts beperkt Urdu spreekt te wijten is aan het feit dat zij altijd in het vluchtelingenkamp verbleef en met haar ouders Bangla sprak, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt gesteld: *“Zo gaat hij met zijn verweer dat het hem niet kan verweten worden dat hij vooral het Bengaals machtig is doch desalniettemin wel Urdu begrijpt en het een beetje spreekt, volledig voorbij aan de in de bestreden gedane vaststelling hieromtrent. De taal Urdu maakt immers integraal deel uit van zijn beweerde achtergrond als Bihari. Het feit dat hij het gehoor niet in het Urdu wilde afleggen omdat hij het maar een beetje machtig is, is dan ook uiterst merkwaardig. Daarenboven blijkt dat verzoeker evenmin doorleefd kon vertellen over zijn eigen familiegeschiedenis, hij zeer vaag bleef over de geschiedenis van de Bihari's, hij zeer vaag bleef bij het beschrijven van de situatie in het vluchtelingenkamp terwijl hij bijna heel zijn leven in dat kamp woonde, hij de naam niet correct kon aangeven van de organisatie “SPGCR” en hierover evenmin veel wist over te vertellen hoewel hij vele documenten van deze organisatie voorlegde, en hij slechts één organisatie voor Bihari's kende maar ook deze niet correct kon aangeven ofschoon hij hier ook een document van neerlegde. Verzoeker huidige verweer dat hij wel het sanitair in zijn kamp kon beschrijven, hetgeen wel degelijk een doorleefde indruk geeft en hieruit besluit wel degelijk een Bihari vluchteling te zijn, overtuigt de Raad niet. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij bijna heel zijn leven in dat kamp woonde. Er kan en mag dan ook een meer doorleefde beschrijving*

verwacht worden dan dat het heel slecht is en dat het niet te beschrijven valt. Dat verzoeker kon aangeven dat er 39 kampen zijn en er enkele kon opsommen, weegt niet op tegen bovenstaande vaststellingen.”, een vaststelling welke door verzoekende partij niet wordt ontkracht of weerlegd. Aan verzoekende partij haar bewering bijna heel haar leven lang in het vluchtelingenkamp (Millat School Camp in Mirpur ‘section’ 11 te Dhaka) te hebben gewoond en geleefd, wordt, net als aan haar beweerde etnie als Bihari en haar verklaarde problemen in Bangladesh, geen geloof gehecht.

Verzoekende partij brengt ter terechtzitting geen valabele argumenten bij die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 25 augustus 2014 opgenomen gronden ontkrachten.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS